

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/107/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124208314
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3124208314.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., E. F., právne zastúpeného: JUDr. Petr Crha, advokát, so sídlom Obchodní 41, 434 01 Most, Česká republika, ev. č. 06838, adresa na doručovanie: nám. T.G.M. 2957/9A, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČ: 14824582, proti žalovanému: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX J. K. J. L., právne zastúpenému: Mgr. Viliam Parák, advokát, so sídlom Komenského 2700/7, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 42 273 684, o zaplatenie 17.376,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. októbra 2025, č. k. 71C/63/2024-208, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil; výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256, § 262 CSP. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 08.07.2024 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi vozidlo K. X-XX, kategórie formule EASTER, číslo rámu 123, č. XXXX-XX, a to v stave, v akom toto vozidlo prevzal podľa uznesenia Okresného soudu v Mostě, č. j. 44 Sd 4/2020-57 zo dňa 23.07.2021 a nahradil mu trovy konania. Alternatívne, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 17.376,881 eur s úrokom z omeškania vo výške 12,25 % ročne od 12.08.2011 do zaplatenia a nahradil žalobcovi trovy konania. Dňa 23.10.2025 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu podanie, ktorým zoberal žalobu v celom rozsahu späť. Uviedol, že k späťvzatiu pristupuje na základe právneho rozboru založeného v spise, podľa ktorého slovenské súdy nie sú oprávnené rozhodovať o vlastníckom práve k predmetnej formule, keďže o tejto otázke sa už v určitej miere vyjadrovali české súdy. Žalobca preto uviedol, že z dôvodu tejto procesnej nemožnosti pokračovať vo veci je nútený žalobu vziať späť, hoci naďalej zotrváva na presvedčení, že žalovaný vlastníkom predmetnej formuly nie je. Súčasne navrhol, aby súd konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania s odôvodnením, že späťvzatie žaloby bolo vykonané na základe odborného právneho rozboru, teda z objektívnych dôvodov, nie z dôvodu svojvôle žalobcu.

2. Vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu späť v celom rozsahu, súd podľa § 145 ods. 1 CSP konanie zastavil. Z podania žalobcu je zrejmé, že k späťvzatiu došlo z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia jeho procesných možností, resp. z omylu v otázke právomoci slovenského súdu. Takýto omyl však nie je dôvodom, ktorý by mohol zabrániť procesnému účinku späťvzatia žaloby. Žalobca ako účastník konania je povinný poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce z procesných predpisov; neznalosť zákona neospravedlňuje (ignorantia legis non excusat), a to aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobca je v spore právne zastúpený advokátom. Pri rozhodovaní o trovách konania súd dospel k záveru, že žalobca

podaným späťvzatím žaloby zavinil zastavenie konania, a teda nárok na náhradu trov konania prislúcha protistrane – žalovanému. Z toho dôvodu súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto uzneseniu, a to proti výroku II. podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že predmetný spor bol primárne podaný na základe toho, že žalobca sa cítil byť vlastníkom predmetnej formule, keďže žiaden súd meritorne, teda právoplatným výrokom rozsudku neurčil, že vlastníkom formule je žalovaný. Mal teda oprávnenie za to, že slovenský súd, príslušný v dobe podania žaloby, môže o vlastníctve, čoby základnej otázke, rozhodnúť. Ako sa ukázalo z Právneho rozboru zo 16.10.2025, slovenské súdy bez toho, že by mali meritorne rozhodnutie o vlastníctve, o ňom rozhodnúť nechcú a budú bez meritórneho súdneho výroku Českého súdu o vlastníctve formule vychádzať z predpokladu, že vlastníkom formule je žalovaný. Za takejto situácie žalobcovi nezostalo nič iné, než vziať žalobu späť, keďže jediným dôvodom pre späťvzatie bolo práve a len to, že slovenský súd dospel k záveru, že nesmie o vlastníctve sám rozhodnúť, aj keď žiadne meritorne rozhodnutie súdu o vlastníctve neexistuje. Za tejto situácie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby celé trovy niesol žalobca. Na tom nič nemení ani to, že je zastúpený advokátom, ktorý nemohol vopred predpokladať, že slovenský súd nebude chcieť rozhodnúť o vlastníctve formule, keďže sám meritorne rozhodnutie o tomto k dispozícii nemá. Z vyššie uvedených dôvodov navrhoval, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok II. uznesenia okresného súdu tak, že žiadnemu z účastníkov neprizná náhradu trov konania alebo in eventum tak, že žalovanému prizná trovy konania len do výšky 50 %.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie žalobcu voči trovám konania považuje za nedôvodné v celom rozsahu. Má za to, že súd vo výroku II. rozhodol o trovách zákonne, v súlade s ustanovením § 256 CSP, nakoľko zastavenie konania zavinil procesne žalobca. Čo sa týka právnej argumentácie žalobcu o tom, že žalobca „musel vziať žalobu na základe právneho rozboru založeného v spise, podľa ktorého slovenské súdy nie sú oprávnené rozhodovať o vlastníckom práve k predmetnej formule, keďže o tejto otázke sa už v určitej miere vyjadrovali české súdy“, táto nie je dôvodná a právne neobstojí. V prvom rade treba uviesť, že žalobca je zastúpený advokátom, a teda jeho konanie pred súdom je právne na vyššej úrovni ako konanie laickej osoby. Žalobca napriek prehratým súdom v ČR išiel do právneho rizika a žalobu na súdoch SR podal. Je vecou žalobcu, akú žalobu podá a akú právnu argumentáciu zvolí – vystavuje sa však riziku, že bude v konaní neúspešný a bude musieť znášať trovy konania, a to bez ohľadu na skutočnosť, či o „uznávaní rozsudkov ČR súdmi SR“ žalobca mal alebo nemal vedomosť. Právna argumentácia žalobcu počas celého konania sa sústredila na meritum veci (vlastníctvo vozidla), pričom otázka res iudicata vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu o vlastníctve veci zo strany českých súdov bola zo strany žalobcu bagatelizovaná, resp. účelovo prehliadaná. Nie je zavinením žalovaného, že napriek tejto právnej prekážke žalobca žalobu na súde v SR podal. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žaloba podaná žalobcom mala dva žalobné petity – prvý znel na vydanie vecí a druhý na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Žalobcom citovaný „Právny rozbor“ o uznávaní rozhodnutí súdov v ČR súdmi SR by však mal vplyv na výsledok petitu na vydanie vecí – avšak nie na druhý petit o zaplatenie bezdôvodného obohatenia (kde však žalovaný namietal premičanie nároku). Žalobca však vzal žalobu späť v plnom rozsahu (nielen v petite I.) a procesne zavinil zastavenie konania v celom rozsahu. Je tak úplne právne irelevantné, či žalobca mal alebo nemal vedomosť o tých právnych skutočnostiach, pre ktoré vzal celú žalobu späť – rozhodujúce sú dôvody späťvzatia žaloby, ktoré sú výlučne na strane žalobcu a výlučne žalobca zavinil z procesného hľadiska zastavenie konania. Rovnako tak nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, kedy by súd výnimočne nepriznal náhradu trov konania – takéto dôvody nakoniec neuvádza v odvolaní ani sám žalobca. Žiadal odvolací súd, aby uznesenie okresného súdu vo výroku II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania a právneho zastúpenia vo výške 100 %.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

6. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnuté nebolo, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

7. Predmetom odvolacieho konania na podklade podaného odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie aplikoval v danej veci správne zásadu zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP, keď procesné zavinenie na zastavení konania videl na strane žalobcu.

8. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom súd prvej inštancie dôvodne použil ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, správne ho vyložil a na zistený skutkový stav aj správne aplikoval.

9. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia. Pri rozhodovaní o trovách konania je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda na strane žalobcu, ale aj žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, alebo splnení toho, čoho sa domáhal, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

11. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad z dôvodu späťvzatia žaloby). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené (R 49/1993, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 196/09).

12. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyplývajúca z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP je inštitútom procesného práva, preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Uplatňuje sa pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo konanie zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Dôvodnosť žaloby súd skúma iba z hľadiska procesného, a nie hmotnoprávneho (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/70/2021 zo dňa 27.06.2023).

13. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania správne podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd konštatuje, že pri rozhodovaní o trovách konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v splnení toho, čoho sa žalobca domáhal, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, nie je možné pričítať procesné zavinenie žalovanému, pričom procesné zavinenie za zastavenie konania je potrebné pričítať žalobcovi (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7MCdo/4/2010). V prejednávanej veci žalobca zobral žalobu späť z dôvodu právneho rozboru založeného v spise, podľa ktorého slovenské súdy nie sú oprávnené rozhodovať o vlastníckom práve k predmetnej formule. Teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, nakoľko nedošlo k urovnaniu sporu, a je právne neopodstatnené, či žalobca mal alebo nemal vedomosť o tých právnych skutočnostiach, pre ktoré vzal celú žalobu späť – rozhodujúce sú dôvody späťvzatia žaloby, ktoré sú výlučne na strane žalobcu a výlučne žalobca zavinil z procesného hľadiska zastavenie konania. Žalovaný teda procesne nezavinil zastavenie konania, preto žalobca znáša trovy žalovaného. Nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárok vyplývajúci nie z

hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku konania žalovaného k požiadavkám žalobcu. V predmetnej veci je zrejmé, že žalobca sa nijako nedomohol v žalobe uplatnenému nároku, a teda procesne zavinil zastavenie konania. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že žalovanému nárok na náhradu trov konania patrí, a to v celom rozsahu.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).